TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Mùa sen giữa lòng Hà Nội

ISSN: 2734-9195 08:05 08/04/2026

Đứng trước hồ sen lặng gió, tôi hiểu rằng mọi bộn bề của đời sống cũng giống như lớp bùn kia, không phải để chối bỏ, mà là nền tảng để nuôi dưỡng một tâm hồn an nhiên nếu ta biết quay về quán chiếu.

Mùa bừng nở của đầm sen, những vùng nước tĩnh lặng ở thủ đô Hà Nội không ồn ào cũng chẳng vội vã. Sen nở bạt ngàn, từng đóa hồng nhạt hoặc trắng tinh ẩn dưới tán lá xanh biếc rộng như chiếc ô xanh của mùa mưa.

Gió thổi nhẹ khiến mặt hồ gợn sóng làm hương sen thơm thanh mát, thoảng qua như tiếng mùa hè chạm vào lòng người.

Dưới ánh nắng óng ánh, tôi nhàn tản đi ngắm từng đoá hoa sen nghiêng mình soi bóng xuống mặt nước. Vẻ đẹp ấy thanh tao đến độ khiến tôi muốn đứng lặng rất lâu, chỉ để nhìn, để nghe và để thở cùng mùa. Thi thoảng, giữa không gian an tĩnh, tiếng mái chèo khua nhẹ của người trồng sen đang khẽ khàng đi hái từng đoá hoa bừng nở, khiến mọi thứ hòa vào nhau tạo thành một bức tranh thủy mặc sống động không chỉ có sắc màu mà còn thấm đẫm nhiều hoài niệm của tuổi trẻ.

Thời gian đẹp nhất để ngắm sen ở **Hà Nội** thường từ cuối mùa xuân đến giữa mùa hè. Đầu mùa, hoa sen bắt đầu nở tại các đầm nhỏ ở ngoại thành Hà Nội, khi thời tiết dần trở nên oi ả hơn. Đến giữa mùa hè, hoa sen nở rộ hơn, kết hợp cùng những hồ nước trong vắt và cảnh sắc thủ đô, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp của sự an tĩnh. Có những buổi sáng mùa hạ ở Hà Nội, khi mặt trời còn chưa lên hẳn, phố xá vẫn đang ngái ngủ sau một đêm dài, tôi khoác vội một chiếc khăn mỏng màu lam, chậm rãi tìm đến đầm sen.

Chiếc xe bus vào đầu ngày không có nhiều hành khách. Một bà cụ gương mặt khá lãnh đạm, trang phục giản dị nhưng cài trâm bạc, đeo chiếc vòng tay ngọc thạch xanh biếc ngồi cạnh tôi, khẽ hỏi: *"Cô đi đâu vào sáng sớm thế này?"*. Tôi khẽ mỉm cười, trả lời bà một cách đơn giản: *"Thưa cụ. Cháu bắt chước thi nhân đi ngắm sen nở ạ".* Bà cụ dịu dàng nhìn tôi: *"Mừng thay cho cô vẫn còn giữ được một tâm hồn tao nhã. Tôi cũng thế, cô ạ. Do Hà Nội vào mùa oi nồng thường ồn*

ã quá”.

Thế mới hay, tâm tình con người xưa nay vẫn thế. Dù mải mê sống giữa một thành phố luôn ồn ã và náo nhiệt, ai cũng hi vọng mình sẽ tìm được một khoảng lặng dịu dàng như thể thời gian đã tạm dừng lại. Tôi chẳng nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ngồi cạnh nhau cho đến trạm cuối cùng thì khẽ khàng chia tay nhau. Tôi đưa cho cụ một chiếc ô trong suốt kiểu Nhật Bản do thấy ngoài trời đang mưa lất phất rồi ghé vội vào quán cà phê mua một li matcha kiểu Nhật nhấm nháp trước khi bắt đầu hành trình ngắm sen.

Đầm sen tôi chọn ghé thăm nằm bên vùng tả ngạn của Hồ Tây. Vào đầu hạ, khi gió bắt đầu mang theo hơi nóng, mặt nước bỗng nhiên xanh lên bởi những tấm lá sen rộng lớn. Lá sen như những chiếc ô tròn mượt mà, xếp lớp lên nhau, khi thì nằm yên tĩnh lặng, khi thì khẽ rung theo làn gió nhẹ. Giữa những khoảng xanh ấy, hoa sen từ tốn vươn lên, không ồn ào, không phô trương, chỉ lặng lẽ mở ra vẻ đẹp thanh khiết của mình.

Khi đứng trước sắc hồng nhạt của sen, tôi như nhìn thấy chính mình của ngày hôm qua, khi hãy còn là một cô bé thơ ngây, đứng ngẩn ngơ ngắm nhìn cả hồ sáng lên như tấm lụa mềm, mon men chạm nhẹ vào từng cánh hoa, cảm tưởng như nghe được biết bao lời thầm thì của mùa hè.

Kí ức đưa tôi quay về khoảng thời gian còn là du học sinh ở Trung Quốc, thường xuyên cùng bạn bè đi tản bộ, ngắm nhìn vẻ đẹp của sen Tây Hồ.

Ảnh sưu tầm

Thời còn là sinh viên Văn khoa, tôi rất thích một câu quote nổi tiếng trên mạng xã hội: *"Chuyện về hoa sen – là vì sen mà đến"*. Câu nói này không chỉ đơn thuần là lời mời gọi đầy tĩnh lặng của tự nhiên mà còn khẳng định xu hướng hẹn hò của giới trẻ lúc bấy giờ, thường thích tìm đến những hồ sen trải dài, nơi từng cánh hoa khẽ rung trong gió, gợi nhớ đến vẻ đẹp thanh tao và thuần khiết. Dạo bước giữa hồ nước trong xanh, ngắm sen nở giữa nắng vàng như bước vào một bức tranh thủy mặc sống động. Đây không chỉ là một chuyến đi, mà là khoảng lặng giữa những ngày oi ả – một góc an yên giữa lòng Trung Quốc.

Chỉ cần đi bộ chậm rãi bên hồ, nhìn hoa bừng nở trong làn nước, bạn sẽ hiểu rằng: Trung Quốc vào mùa sen, đẹp đến mức chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ làm lòng người rung động. Ngoài cảnh đẹp, bản thân tôi cũng rất đắm say các loại mỹ thực mang dáng hình vương giả.

Trong vô vàn món ngon nơi đây, *"yến tiệc hoa sen cua vàng"* chính là tuyệt phẩm tinh tế khiến bao thực khách trầm trồ. Món ăn này gây thu hút bởi từng cánh sen nở e ấp nâng đỡ phần nhân cua vàng óng ánh, béo ngậy đến ngất ngây. Độ tinh tế của món ăn thể hiện qua sự hoà trộn giữa màu vàng của gạch cua kết hợp cùng sắc hồng của cánh sen, vừa thanh nhã vừa quý phái.

Chính điều này khiến thực khách cảm tưởng như mỗi món ăn là một bức tranh sống động, khơi gợi được trọn vẹn cảm quan của vị giác và thị giác. Sợi mì mềm mảnh thấm đẫm nước sốt gạch cua sánh mịn, thơm béo quyến rũ, được mệnh danh là "*đệ nhất mỹ vị*" ở Trung Quốc, khiến người thưởng thức như chìm đắm vào cảm giác an tĩnh khi đứng ngắm đầm sen.

Có lẽ vì vậy mà khi trở về Hà Nội, mỗi lần nhìn thấy sen nở, ký ức về Tây Hồ lại hiện về rất rõ ràng. Hai nơi tưởng chừng cách nhau hàng nghìn cây số, nhưng mùa sen lại mang đến một cảm giác tương đồng kỳ lạ đó là vẻ đẹp thanh tĩnh, nhịp sống chậm rãi gần như hiếm hoi giữa những thành phố lớn. Buổi sáng ở đầm sen luôn có một vẻ đẹp riêng biệt. Khi mặt trời vừa hửng nắng, ánh sáng vàng nhạt rơi xuống mặt hồ. Những giọt sương còn đọng trên lá sen, lăn tròn rồi rơi xuống nước. Người hái sen bước xuống đầm, chiếc nón lá nghiêng nghiêng, tay khẽ nâng niu rồi bẻ nhẹ từng bông. Động tác của họ chậm rãi và khéo léo, như thể sợ làm tổn thương vẻ đẹp mong manh của hoa.

Một ngày nhàn tản ghé thăm **đầm sen**, đi dạo trên lối gỗ, tôi lại bắt chước thói quen của các bạn trẻ, lặng lẽ đứng chụp một bức chân dung với áo dài hoặc váy trắng đơn giản. Đó là cách đơn giản để ngày tháng về sau ngắm nhìn lại, bản thân sẽ hoài niệm được ngay những kí ức đẹp như thơ. Nếu bạn cũng yêu mùa

hương mát ấy, hãy thử cho mình một ngày an tĩnh cùng sen, để lắng nghe tiếng gió chạm vào lá, để biết cái đẹp đôi khi chỉ cần bình yên như thế. Chẳng cần cầu kỳ, chỉ đơn giản là ngắm nhìn từng đoá sen bừng nở, để bản thân không tiếc nuối khi thu sang. Một người bán hàng rong đi ngang qua, trên chiếc xe đạp đơn sơ treo lủng lẳng những bó sen mới hái còn ướt đẫm mấy giọt sương đêm. Tôi chọn mua một bó nhỏ, mân mê trên tay đôi chút, chợt thấy lòng mình dịu lại, như thể vừa giữ được một phần của mùa hạ.

Mùa sen cũng là thời điểm mà người Hà Nội tìm đến Hồ Tây nhiều hơn. Vào những buổi bình minh, từng nhóm người thong thả dạo bộ quanh hồ. Có người đạp xe chậm rãi dưới những tán cây, có người đứng bên bờ đầm ngắm hoa thật lâu. Có người tìm đến chỉ để mua một bó sen mang về nhà. Những bông sen vừa hái còn đọng sương, được bó lại bằng sợi lạt mỏng. Người bán hàng khéo léo buộc từng bó hoa, đặt trên chiếc xe đạp cũ.

Hương sen theo họ đi qua những con phố, len lỏi vào từng góc nhỏ của thành phố. Có người tìm đến với mục đích để nhàn tản thưởng trà sen. Họ ngồi bên quán nước nhỏ, chậm rãi trò chuyện, thi thoảng đưa mắt nhìn ra đầm sen đang phảng phất hương thanh tao trong gió. Những cuộc trò chuyện ấy thường không vội vàng. Người ta sẽ nhàn tản nói vài câu chuyện giản dị về cuộc sống, gia đình và cả những mùa hoa đã qua.

Giữa không gian thanh tĩnh của đầm sen, tôi chợt nhận ra rằng loài hoa này không chỉ đẹp theo cảm quan thẩm mỹ, mà còn hàm chứa một tầng ý nghĩa sâu xa trong tinh thần phật học. Trong biểu tượng của Phật giáo, **hoa sen** luôn được xem là hiện thân của sự thanh tịnh và giác ngộ, không có bùn thì chẳng có sen, "*gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn*". Từ bùn lầy, sen vươn lên, đi qua lớp nước đục để nở ra một đóa hoa tinh khiết, như hành trình chuyển hóa của con người từ vô minh đến tỉnh thức.

Đứng trước hồ sen lặng gió, tôi hiểu rằng mọi bộn bề của đời sống cũng giống như lớp bùn kia, không phải để chối bỏ, mà là nền tảng để nuôi dưỡng một tâm hồn an nhiên nếu ta biết quay về quán chiếu. Và có lẽ vì thế, mỗi mùa sen nở không chỉ là mùa của hương sắc, mà còn là mùa nhắc nhở con người sống chậm lại, giữ gìn tâm ý trong sáng, để giữa dòng đời nhiều xao động, vẫn có thể nở một đóa sen bình yên trong chính mình.

Tác giả: **Trần Xuân Hiệp**